

Iz h a j a
vsak drugi in četrti
četrtek v mesecu.

Naročnina
stane

80 kr. na leto.

Posamezne številke
se dobivajo po 5 kr.

GLASNIK

Naročnino in dopise
pošiljajte uredništvu
»Glasnik«
Cesta v Mestni Log 4.

Oglasila
delavcev, ki nimajo
dela, ali delo-
dajavcev, ki iščejo
delavcev, se vspreje-
majo zastoj!

Krščanski delavci, združite se!

Štev. 14.

V Ljubljani, 26. maja 1897.

Letnik III.

Ljudstvo hoče kruha.

Koliko truda in težav, koliko troškov, koliko bojev so stale zadnje volitve v državni zbor! Ljudstvo, katerega najzapuščenejši — delavski člani so prvič nastopili v volilni borbi, je oddajalo svoje glasove v veseli nadi, da mu bodo izvoljeni možje pomagali iz njegove vedno večje revščine, da bodo s krepko roko segli v v škvarjeno javnost, zatrli škodljivi kapitalistični mrčes, ki sesa delavskemu ljudstvu srčno kri, in mu tako dali, kar je njegovega. Šli so zato z naudušenjem v boj in žrtvovali vse, kar so mogli, da bi svojim možem priborili zmago.

Ubogo ljudstvo! Kako grdo si prevarjeno! Državni zbor ni storil še ničesar zate, marveč se igra z dragocenim časom, zapravlja ogromne svote v nespodobnih, surovih komedijah.

Predlogi, ki smo jih priobčili že dvakrat v »Glasniku«, pričajo, da ima zbornica nekaj mož, kateri hočejo resnega dela ljudstvu v blagor. A poleg teh mož sedé nekateri kričachi v zbornici, ki s svojo surovostjo spreminjajo državni zbor v brlog, kjer se kregajo in pretapajo surovi pijanci.

Po pravici smemo reči, da tolike surovosti ni nikjer, niti med najbolj razposajenimi gorjanskimi hlapci, kakor se je pokazalo teh par mesecev, kar je zbran državni zbor, med zastopniki avstrijskega ljudstva.

Ob vsaki najmanjši priliki, katera se najde, kedar se hoče, smo videli v zbornici, kako jeze se peneči poslanci kričé drug nad drugim, vihté pesti, se sujejo, preklinjajo, se zmerjajo z »lumpi«, »gaunerji« in drugimi nespodobnimi psokami.

Dva poslanca, Ceh Hořica in zagrizen Nemec Wolf, sta se še zunaj zbornice okresala s sabljami, da se oba nosita roki v črnih obezilih. Najgrji prizor je bil pa v torek dne 18. in v ponedeljek, dne 24. t. m.

Zbornični predsednik je postavil na dnevni red prvo branje vladne predloge o pristoibinah. Ko bi se ta razprava skončala, bi bili nadaljevali razpravo o primorskih razmerah.

Prav nobenega povoda ni bilo kakemu upor. Vladna predloga je potrebna zavoljo novega pravnega reda in v marsičem se bodo pravne pristojbine po nji znižale. Toda rogovileži so hoteli, da se mora najpreje

nekaj drugih stvari rešiti. Zahtevali so za vsak svoj predlog glasovanje po imenih, s katerim se izgubi blizu jedna ura. Dvakrat se je v resnici tudi glasovalo po imenih, toda ko je večina jasno izrekla, da hoče imeti napovedani dnevni red, je predsednik pričel z razpravo o pristoibinah in je dal besedo prvemu oglasivšemu se govorniku, nemškemu liberalcu Šikerju. A komaj je ta vstal, so zagnali stari in mladi kričachi tako grozovit šum, da govornik ni mogel izpregovoriti. To se je ponavljalo, kedarkoli je predsednik pozval govornika.

Ne dá se opisati, kako odurno je bilo to do mala stiri ure trajajoče kričanje. Kako grdo se je podalo možem sivih las in sive brade fantalinsko razposajeno razbijati po klopéh in rujoveti na vse pretege.

Pri tem pa moramo omenjati, da so se vsi drugi že naveličali tega vpitja, samo socijalni demokratje so vstrajali do konca pri Šikerju in kričali, kar se je dalo. Da je bil imenovan dan do konca tako sramotilen za avstrijsko zbornico, gre zasluga socijalnim demokratom. Poleg obeh judov: kislega dr. Verkaufa in zopernega Bernera, je rujoval Dašinjski, Resel in vsi drugi zastopniki judovske demokracije.

Socijalni demokratje so s tem pokazali, da niso za nobeno drugo rabo, nego za surovosti. Radi nam očitajo, da smo v zvezi z duhovni; toda oni so stopili v zvezo z nadutimi Nemci, uprav z zastopniki judovskega kapitalizma, da onemogočijo vsako delo ljudstvu v korist. Nemški judovski liberalci in socijalni demokratje so si ob ti priliki podali roke in so pokazali, da so iz jedne tolpe. Kdor ima še količkaj zdrave pameti, se mora z gnjusobo odvrniti od njih.

Posledice tega rogoviljenja so ogromne. Če se bo to še ponavljalo, ne bo druge poti iz te zagate, nego da vladar razpusti državni zbor in odstrani ustavo. Potem pride absolutizem; vsa država bo v uradniških rokah. In tisti, ki jo jim pomagajo izročati, ne bodo ravno najboljše zadeli. Vse ljudsko gibanje se bo jelo dušiti in s tem bo tudi socijalna demokracija propadala.

Morda prav kmalu začujemo žuganje te strašne posledice iz Badenijevih ust in reči bomo morali: »Drugače ni bilo mogoče. Nemški liberalci in socijalni demokratje so dosegli, kar so nameravali.«

Dragi »Glasnikovi« bralci, presodite sami, ali se ne pravi to krasti čas Bogu in ljudstvu denar iz žepa,

kar sedaj dela državni zbor? Vsled opisane burke ni bilo seje od vtorka do ponedeljka. Ubogo ljudstvo, zate se nobeden ne briga! Zapuščeno si, teptano od vseh strani in tam, kjer bi se ti moralo pomagati, te socijalni demokratje in judovski liberalci ne puste po tvojih zastopnikih do besede. Ali ni torej tvoja sveta dolžnost, da pokončaš socijalno demokratično in judovsko liberalno zalego? Sodi samo.

Železničarjem!

Socijalno demokratični listi se zelo jezijo nad neustrašenimi možmi železničarjev, ki so, ne zmené se za surovo zabavljanje, pričeli organizovati železničarje v krščansko socijalnem smislu. Ko se je svojedobno šlo za to, da si železničarji ustanové organizacijo, v kateri bi mogli zboljšati svoje gmotno stanišče, žrtvovali so za to mnogo težko prisluženih novcev.

Toda žal, da so bile vse žrtve zastonj! Organizacija železničarjev postala je koristna le nekaterim dela se boječim socijalno demokratičnim agitatorjem. Kako nesramno so ti ljudje izkoriščali železničarsko organizacijo v svoje namene, naj pokaže tukaj nekaj dejstev. Znano je vsakemu železničarju, ki se je zanimal za stvar, da udje strokovnega društva niso od organizacije imeli drugega kot list »Eisenbahner«, ki je vsak mesec trikrat prav surovo zabavljal proti predpostavljenim in pa tudi proti onim železničarjem, ki vsled svojega prepričanja niso mogli biti socijalni demokratje. Gotovo se še vsakdo spominja nesramnih denuncijatoričnih člankov in notic, ki jih je prinašal »Eisenbahner«. Nobeden, ki se brez-pogojno ni uklanjal komandi judovskih socijaldemokratičnih hlapcev in šefov, ni bil varen osebné časti. Čuditi se je bilo, kako vendar morejo naobraženi možje, kakor morajo biti železničarji v svoji službi, trpeti in podpirati najgorji terorizem. Za to zabavljanje, hujskanje in denunciranje službenih tovarišev plačevali so železničarji primeroma zelo velike mesečne doneske, od katerih so se mastno redili razni agitatorji. Tako je dobival Tomšik simpatično svotico 45 gld. tedensko, ker je bil urednik »Eisenbahnerja«. Poleg tega zaračunil si je tudi razne »dijete«, ko je hodil propovedovat železničarjem, »da se s smrtjo vse neha«, kar je železničarjem gotovo veliko koristilo. Ta mož vozil se je v prvem in drugem razredu poštnih in brzovlakov.

Da se nekoliko razvidi, kako so skrbeli ti ljudje v gospodarskem oziru za svoje žepe, bodi tukaj s tem-le pojasnjeno: Udje predstojništva zaračunali so si za obisk nekega shoda 24 gld. Ker je bil tajnik prelen ali pa nezmožen, je moral jud Rozenbaum voditi knjige, za kar je dobil za meseca maj in junij 111 gld. 50 kr. Tajnik je dobil med tem sledeče dijete: Za vožnjo v Pencing 1 gld. 46 kr., v Neulengbach 4 gld. 2 kr., v Amstetten in Attnaug 30 gld. 13 kr., v sv. Andrej-Wördern 3 gld. 96 kr., v Braunau na Inu 19 gld. 40 kr., v Budjevice-Plzen 53 gld. 84 kr., voz v

Budjevicah k blagajniku (kajti ti gospodje ne hodijo pes) 2 gld. 50 kr. itd. itd.

Poleg tega dobivajo člani kontrolne komisije tudi svoje dijete vkljub temu, da so ti ljudje za tak posel nezmožni. Mogoče, da železničarji niti ne vedo, da jud Ellenbogen dobiva za redakcijsko delo »Eisenbahnerja«, katero pripada Tomšiku, od jedne same strani 25 gld., torej ako ima list šest strani, 150 gld. od jedne same številke. Poleg tega skušajo priti do kakega »zaslužka« še drugi judje, kakor: Kaff, Verkauf, Ingwer in drugi.

Socijalni demokratje nekaj časa sem zabavljajo proti takozvani »štoli«, med tem ko sami v resnici uganjajo sleparije, ki morajo vsakemu pametnemu in le količkaj razsodnemu človeku odpreti oči. Tako je »sodrug« Fr. Dušek zato, ker je spremil nekega železniškega čuvaja k pogrebu, zaračunil 2 gld. 22 kr. Toraj niti k pogrebu ne spremljajo brezplačno svojih »sodrugov«! V tem ravno se vidi prijateljstvo socijalne demokracije do delavcev.

»Eisenbahner« ima na leto okoli 28.000 gld. čistega dobička, ali ste že kaj premišljevali o tem? In kje je potem kaj denarja? Ako nimate nikjer nič, potem je zadnji čas, da spregledate, kako vas je socijalna demokracija vodila za nos. Vsako leto je organizacija vložila, ako vzamemo število udov 20.000, kakor so potrjevali socijalno demokratični listi, ter je vsak ud vplačal 40 kr. mesečno, veliko svoto 96.000 gld. Koliko koristnega bi se dalo narediti za železničarske družine s to ogromno svoto denarja. Tako so si pa polnili svoje nenasitne žepe edino le judovski voditelji in pa njihovi poslušni hlapci. Resnično! Kar delavcu ne vzame židovski kapitalizem, vzame mu žid »prijatelj«, kakor da mora do zadnje kaplje izvleči sok iz trupla delavcev. To ne more in ne sme več dalje trpeti!

Za vse te žrtve polastila se je železničarjev neka jeza na ves svet. Ljudstvo se jim je odtujilo in nič več ne mara zanje, ker vidi v njih samo nasprotnike vere in narodnosti. Da bi bilo socijalnim demokratom kedaj prišlo na misel pomoči železničarjem, zgodovina ne pripoveduje. Nasproti temu so krščanski socijalisti stavili umesten predlog, ki bode, ako se tudi nekoliko spreminjen sprejme, izdatno pomagal železničarjem. Tega predloga pa niso uprizorili v strokovnem društvu, pač pa nekaj krščansko mislečih dunajskih železničarjev, za katerega pa niso pobirali od podpisov takse, kakor pred štirimi leti socijalni demokratje. Takrat so nabrali od samih podpisov kakih 950 gld., nazadnje pa ni bilo o peticiji ne duha ne sluha. Taki prijatelji železničarjev so socijalni demokratje, katerim dišijo samo delavski groši, za resno delo v korist delavcev jim ni mari. To nam dokazuje tudi delovanje socijalno demokratične frakcije v državnem zboru.

Železničarji, v Ljubljani se ustanavlja železničarska podružnica strokovnega društva v krščansko socijalnem smislu. Postavite se na svoje noge, pokažite, da ste možje, ki se ne daste terorizirati in voditi za nos, ter pristopite mnogobrojno k organizaciji, po kateri boste brez terorizma, brez nasilstva, brez zatajevanja Vašega verskega

in narodnega čuta prišli do boljših časov. Vsaki organizaciji je naloga gojiti čut kolegijalnosti in medsebojnega zaupanja. Vsega tega nismo opazili pri socialni demokraciji. Ne prosimo sicer nobenega pristopiti k nam, pač pa pokladamo vsem na srce, da se v svojega stanu korist odtrgate od socialne demokracije, katera Vas odtujuje vsemu svetu in Vam že vsled tega ne bo nikdar pomagala.

Zivel krščanski socializem, zivela naša bodočnost!

Naša organizacija.

Slovensko katoliško delavsko društvo v Ljubljani je izdalo v 19. in 20. tednu 38 gld. 30 kr. v podporo svojim obolelim članom.

Iz Vevč. Kakšni prijatelji so socialni demokratje. V 11. številki »Delavca« sem bral minulo nedeljo dopis iz Vevč in sem takoj dobro sprevidel, kakšni prijatelji delavcev so socialni demokratje. Omenjeni dopis je močno vplival na naše delavce, skoraj preveč. Dopis mi je dobro znan, zato smem trditi, da ni bil tak, kot ga je objavil »Delavec«. Ker vidim, da »Delavec« ne piše tako kakor bi imel in kakor se mu poroča, izjavim javno, da sem trdno sklenil, nikdar »Delavca« več v roke vzeti in ga brati, še manj mu pa kaj pisati. Spoznal sem ga dobro in z njim vso socialno demokracijo. Tovariši in sotrpini, prosim vas, nikar se ne bratite s socialno demokracijo in ne berite njenih časnikov, ker pri njih je laž doma. Objavljena je bila samo tukajšna organizacija. Kaj je njim neki ta na poti? To gotovo zato, da bi tovarniški uradniki delavce bolj grdo gledali in zatirali. Zakaj pa o delovodji molčite? Saj je bilo vendar nekaj več o njem pisanega. Ali se ga bojite? Podpis je bil več delavcev, zakaj pa niste natisnili pravega podpisa, namreč Stanislav Ravnikar? Saj ni bilo nikogar delavcev zraven, kakor sam, in sem se tudi sam podpisal. Ko sem pa 9. majnika slučajno naletel na »Delavca« in sem pogledal vanj, videl sem, da ni tako pisano, kakor bi imelo biti. Vsled tega sem sklenil, odpovedati se socialni demokratski stranki in pridružiti krščansko-socialni organizaciji. S to stranko bom tudi jaz deloval in kličem: Bog živi katoliško stranko. Jaz pristopim tudi v najkrajšem času k tukajšni organizaciji, saj mi je dobro znano, kako je krepka in kako vrlo napreduje. Socialni demokratje se imenujejo prijatelje delavcev. Ne rečem, da niso prijatelji tistim, ki jih podpirajo in jim nosijo krvave krajcarje. Ali tukajšna organizacija je njihovim načelom nasprotna, zaradi tega je pa gospoda pri »Delavcu« komaj čakala, da je dobila kak dopis od tukaj, da je moglo njih glasilo tukajšno delavsko družbo predstavljati, kako da je proti tovarniškim uradnikom; zaradi tega je pa podpisala več delavcev, da bi uradniki sovražili delavce in jih zatirali in nasprotovali tukajšni organizaciji. Tukajšna organizacija ni imela s tem nič opraviti. Kar jih je v tukajšni organizaciji, so složni kot jeden mož in so mirni, akoravno morajo marsikatero grenko preslišati od tukajšnjih libe-

ralcev. Za vse zabavljice se ne zmenijo in delujejo po svoji vesti pošteno in pravično. Bog blagoslovi tukajšno organizacijo in ji daj mnogo sadu. Bog živi organizacijo in vso katoliško stranko, jaz delujem od sedaj tudi za njo.

Stanislav Ravnikar.

Iz Trbovelj. Cenjeni »Glasnik«! Pri nas, kjer je blizu 3000 delavcev, se vedno kaj novega zgodi. Dobro bi bilo, da bi se v vsaki številki »Glasnika« opisavale naše razmere. To je nemogoče, ker nas je še premalo in nam čas ne dopušča. Zaradi tega opišem samo nakratko najzanimivejše stvari. Žalostno ali resnično je, da pri nas socialna demokracija napreduje. Seveda kako? To se je pokazalo 5. t. m., ker so nekega jako strastnega soboritelja socialne demokracije A. Č. odpeljali v zapor in se bo moral zagovarjati pred sodnijo v Celji zaradi socialno demokratske pravičnosti. Nedolžen gotovo ni bil, ker so našli strup pri njem, predno so ga peljali v zapor. Zakaj da ga je mislil rabiti, ne vem. Dne 11. t. m. imeli so socijuzi pri nas shod. Vdeležilo se je shoda kakih 200 ljudi, med katerimi je bilo več krščanskih socialistov. Prvi je govoril Kristan iz Ljubljane prav obsirno o prvem majniku in o osemurnem delavniku. Povedal nam sicer ni nič novega kakor po navadi. Seveda krščanskih socialistov se učeni gospod ni mogel ogniti. Udrihal je po njih, da je bilo kaj. Rekel je, da soc. demokratje niso judovska stranka (?), da na Kranjskem ni nobenega juda. (Čudno, da tako učen gospod kot je Kristan, govori take neumnosti.) Za njim se je oglasil za besedo krščanski socialist Tomc in je povedal, da je na Kranjskem 89 Judov. Ker je na to hotel osvetliti socialno-demokratske ideje, ni smel več govoriti. To je že navada pri socialnih demokratih in si bomo tudi v Trbovljah dobro zapomnili. Davorin.

Iz Kamne gorice. Shod, katerega je priredilo slov. kat. delavsko društvo dne 13. decembra 1896 pri nas, ni bil zastoj. Spoznali smo prave prijatelje delavcev, može, ki se z neustrašeno besedo bojujejo za pravice delavskega stanu. Njih prepričevalne in resnične besede niso padle na nerodovitna tla. Delodajalci, ki so poznali kršč. socialiste le po »pristnih« »Narodovih« poročilih, so mislili, da se bo na shodu le zabavljalo in hujskalo čez nje; a uvideli so, da so se motili in, čast jim, jeli so misliti na to, kako bi povišali plačo delavcem. To je bil sad shoda. Na sv. Treh kraljev so se zmenili zbrati se pri županu in se pogovarjati skupno z nekaterimi delavci, kako da bi napravili kartel. Toda glavnega delodajalca, ki ima največ delavcev, ni bilo blizu, akoravno je bil obljubil priti. In zakaj ne? — Mislili so se ta večer pogovoriti o zvišanju cen raznim žbljem. Uvideli so namreč možje, da ne morejo ne oni ne delavci nikamor, če bi šlo tako naprej; zato naj bi skupno vsi jednako povišali cene žbljem in tako bi imeli oni več dobička, delavci pa povišano plačo in bi se ne stekal ves denar le v globoke žepe kupcev — Judov. A možje obračajo, gospe in žene pa obrnejo. Komaj se je zvedela misel o kartelu, so hitro nesla dobra usta to na uho »gospé«, in ta, dasiravno nima nič, prav nič opraviti z delavci, je pregovorila g. M., da ga ni bilo

k županu na pogovor. Zanimivo pri tem je dvoje. Prvič je popolnoma nerazumljivo, kako da se dobe ljudje, delavci, ki so tako kratkovidni, da iz same priljubljenosti snedó sebi in drugim večji zaslužek. Kaj jih skrbi, da delodajalec ne bo mogel kupčevati, če poviša plačo! To je njegova stvar, sicer si pa lahko vsak sam misli, da jo na svojo škodo gotovo ne bo. Več močnatosti je treba in pa jedinstvi, drugače ne bomo nikoli nič dosegli! Drugič je pa nerazumljivo, kako se nekateri ljudje, ki imajo dosti, da žive brez skrbi, bojé, da bi se delavcem malo bolje ne godilo. Bog varuj, da bi kdo zaslužil le krajcar več nego potrebuje za žgance! V svoji očetovski skrbi se bojé namreč, da bi delavci preveč ne pili, če bi se jim zvišale plače! To je že smešno! Seveda bi nekateri, kakor sedaj, pognali vse, in to tím več, čim več bi imeli, drugi (in teh je večina) bi si pa prihranili in si pomagali. Sicer bi pa ravno gostilnice imele največ pri tem. Torej le brez skrbi!! Svet se gotovo ne bo podrl, če zasluži ubog delavec na teden par desetice več. — Drugi zopet pitajo poštene delavce s priimki, katerih bi se sramoval najbolj neotesan gorjanec. Ti naj pomislijo, da človek ni nič manj vreden, če si mora v potu svojega obraza služiti pičli kruh, kakor če lahko postaja po trgu in študira razne lastnosti ljudij. Krščanske ljubezni do delavcev ne pričakujemo od vas, saj vemo in skušamo dan za dnevom, kako bi radi vsacega vtopili v žlici vode, kateri ne trobi v vaš rog in ne poljublja vaših stopinj. Kaj pa imate od tega, če spravite kakega delavca ob delo ali, če to ne gre, saj za to milostno poskrbite, da dobi slabše delo? O saj ne bode to vedno trpelo! Da se pa vi nad možmi, ki se ne bojé povedati resnice v obraz vsakemu, tako maščujete, ni posebno lepo. Saj na Turškem še menda nismo, da bi bili vsi reveži — »raje«, sužnji dveh ali treh oseb. Samo to vas prosimo, pustite nas pri miru, saj nimate ne vi z nami, ne mi z vami prav ničesar opraviti! Ne brigajte se zato, kar ni vaše opravilo. Dela imamo dovolj, le da bi bile plače kaj bolji. O če bi bili delavci jedini, dalo bi se pri nas to kaj hitro doseči. Toda nekateri ne razumejo ali bolje — nočejo razumeti tega. Menda ni na svetu jedakega slučaja, da bi se delavci branili povišanja plač, kakor pri nas. Raje se trudi in muči za neznanatno ceno, nego da bi potegnili s tovariši, da bi se mu, ker so delodajalci razven jednega vsi še vedno tega mnenja — povišala plača; trgajo se za delo pri tem delodajalcu, ki še vedno noče povišati plače in ki se jim lahko v pest smeji! Kako bi si lahko hitro pomagali. Saj je vsako delo vredno svojega plačila, in nikjer ni zapisano, da bi morali vsi ravno pri tem delati, če se nič ne ozira na pravične in skromne zahteve delavcev.

Razvedrilo.

Gospod Vajsnit.

Češki spisal Václav Kosmák, poslovenil A.(rh)

Tomaž Revež iz N. na Moravskem je bil res pravi revež. V jednom letu sta mu umrla oče in mati. Bra-

tov in sestrá ni imel; ostal je torej prav sam na božjem svetu. Ni imel niti hiše niti vrta niti njiv — ničesar ni imel, kakor zidarsko kladivo, »ometáčo« (zidarsko lopatico) in svinčenko. Kaj pa nese zidarski obrt na deželi? Po letu že gre, a po zimi je pa, kakor bi odrezal zaslužek.

Tomaž je slíšal, da je v velikih mestih celo leto dosti dela in da se tudi več zasluži. Zato je prodal revno pohištvo, katero je podedoval po stariših, shranil nekoliko goldinarjev za slučaj največje sile v varne roke, zvezal si čulico in šel iskat sreče po svetu.

Prav pametno je ukrenil. Toda ljudje pravijo: »Konji letajo za ovsem, osli ga pa dobé« in »sreča hodi po bergljah, nesreča pa leta s peroti«.

Tomaž je bil sirota jedno leto — nesreča je letala vedno okoli njega, a sreče ni hotelo biti. Premisljeval je na vse strani in se podal v svet iskat dela, da bi z delom vjel srečo. A mila sreča se ga je bala kakor konj strašila in se ga skrbno ogibala.

Tomažu se je godilo po svetu zelo slabo. Dobrega dela ni mogel dolgo dobiti; zato je hodil od vasi do vasi, od mesta do mesta, živeč o tem, kar si je izprosil od dobrih ljudij. Z denarjem je varčeval, saj ga je imel itak malo. Po noči je spal včasih na kozolcih na senu, včasih na trdeji klopi v gostilni. Če je pa bila noč gorka, imel se je prav po gosposko in šel spat v gostilno »pri zlatem mesecu«, kjer je imel postljano na materini dušici in rdečej detelji.

Včasih je šel »k zelenemu drevesu« in počival na mehkeji mahoveji blazini, poslušajoč koncert svetovno-znanega mojstra »Slavca«, dokler ga ni sladki spev zazibal v spanje. Prebudivši se v tem hotelu za rana, imel je vse ugodnosti pri roki. Umil se je s svežo roso, naredil nekoliko korakov k mestu, kjer so vonale in rdele jagode, in je zajuterkoval.

Pri tem mu je bilo večkrat milo in dobro pri srcu, da se je usedel na štor proti gorkemu solnčecu, sklenil roki na kolenu, zaprl oči in sanjal sen krasni, pozabivši na vse pomanjkanje in na vso bedo. Toda, ko je prišel iz gozda na prašno cesto, stopila je predenj gola istinitost in užalil se je. Često so mu prihajali tesni vzdih iz dna srca, a mrmral ni nikoli, prepustivši vse božji volji.

Tako je prišel na Dunaj, o katerem je že od mladih nog večkrat slíšal, da je veliko in krasno mesto. Večkrat si ga je »predstavljal« v mislih; ko je pa tje prišel, bil je kakor omamljen. Kamor je pogledal, bilo je lepo in krasno. Hiše same palače, gospe v dolgih oblačilih, v svili in žametu, gospodje oblečeni tako lepo, kakor gospod oskrbnik o velikih praznikih, častnikov in vojakov na konji in pešcev povsod polno. Kočija za kočijo in trgovec poleg trgovca — kakšne prodajalnice! To je šla glava za to krasoto! Skoro v vsaki ulici je igrala godba in iz okenj so zveneli glasovi, kakoršnih se ni nikoli slíšal.

Tomaž ni vedel, kje in kam. Bil je kakor pijan. Prišel je k velikemu mostu čez Donavo. Vsedel se je na kamen, da bi se malo oddahnil in k sébi prišel v

tem hrupu in vrvenju. Gledal je doli v Donavo. Na ti-soče valov se je vrvalo in podilo naprej, kakor ljudje v mestu nad njimi.

Kar upre oči v daljavo in vidi, da se nekaj vali. Bil je to donavski parobrod. Plul je s hitrostjo vlaka, kadeč se in vriskajoč. Ustavil se je pri bregu in iz njega je jela izstopavati velika množica ljudij. Tomaž ga je kar gledal in se ni mogel nagledati te velike ladije.

»Čudna stvar«, mislil si je, »in kako je to veliko! Ljudij gre toliko va-njo, kot v cerkev. To mora biti bogat gospod, čigar je ta ladija.«

In začel se je ogledavati po navadi zvedavih tujcev po kom, da bi mu povedal, čigava je ta ladija.

Jeden izmed potnikov prišel je s svojo prtljago ravno do njega. Naš dobri Tomaž privzdigne čepico in ga vpraša boječe:

»Prosim vas, očka, ali mi morete povedati, čigava je ta ladija?«

Gospod pogleda Tomaža z jednim očesom in nezajoč češki odgovori: »Weiss nit!«

»Hvala lepa«, zahvali se mu uljudno Tomaž, kakor da bi mu bil gospod bogve kako uslugo skazal.

»Tedad Vajsnit se imenuje. Precej je gorak (bogat). Pri nas je žid Vajs, ki ima sicer par grošev, ali proti temu Vajsnitu je vendar berač, kakor jaz proti njemu. Že mora tako biti, da ima jeden mnogo, drugi malo, a tretji nič, kakor Bog da komu.«

Vstal je in šel dalje v mesto, gledajoč na desno in levo. Vsak trenotek se je kdo vanj zaletel in nekolikokrat — komaj da je odskočil — bila bi ga kmalu povozila kočija. Imel je pa tudi mnogo gledati! Povsod sam lesk in sama krasota! Večkrat si je mislil: ta hiša je najkrasnejša, a komaj je naredil par korakov, videl je še lepšo. Konečno je prišel na trg in zagledal hišo, da se mu je od začudenja kar sapa ustavila. Štiri nadstropja je imela ta hiša, okna velika kakor v cerkvi in v njih steklo kakor zrcala! Na strehi so stale bele sohe tako krasne, da takovih v N. še v cerkvi ni bilo. Hišna vrata so bila velikanska in pred njimi lopica, katero so držale štiri velike sohe iz kamenja. V tej lopici je stal bradat gospod v dolgej suknji z zlatim ovratnikom in zlatimi našitki na ramah. Na glavi je imel triogelnat zlat klobuk in v roci je držal veliko palico z zlato glavo in zlatimi trakovi.

Tomaž se mu globoko prikloni. Gospod se samo malo nasmehlja in nič ne odzdravi.

»Aha, to bode kak gospod general in v tej hiši stanuje sam gospod cesar. Boga mi, to je krasota!«

Hotel je pa vendar zvedeti resnico. Poprosil je torej čevljarskega vajenca, ki je žvižgal in skakal pred njim:

»Prosim te, fantiček, čigava je ona hiša tam-le?«

Vajenec se zasmee in se odreže: »Weiss nit« in teče naprej.

»Kaj? Torej ni cesarjeva, temveč Vajsnitova! Seveda, gospod, ki ima tako hišo, ima lahko tudi veliko ladijo. To je ravno tako, kakor če bi jaz imel mlin, mogel bi si narediti tudi čoln. Da ima jeden človek toliko in drugi nič! To bi vendar ne smelo biti!«

Cim bolj je gledal lepoto in krasoto, tem bolj je občutil svojo revščino in zdelo se mu je, kakor da bi z vsakim migljejem trepalnic sesal v se pelin.

Zavil se je okoli vogla in odskočil hitro na stran. Po cesti je šla kočija, v katero so bili vpreženi štirje konji, in kakšni! Sam sveti Martin ni imel takega belca! Kočija se je kar bliskala v zlatu in srebru. Spre-daj je sedel kočijaž in strežaj — obleke sta imela zlate — in v kočiji se je peljala gospa, lepa kakor roža, da bi človek kmalu oslepel, ko jo je pogledal.

Take reči Tomaž še ni videl v svojem življenju. Gledal je kakor zamaknen za kočijo, in ko je prišel k sebi, poprosil je gospo, ki je stala mej vratmi sosedne prodajalnice, naj mu pové, čigava je ta kočija.

Gospa ga pogleda začudeno, dá mu krajcar in reče: »Weiss nit!«

»Vajsnit!« šepetal je Tomaž. »Gospod Bog, zakaj delaš tako? Temu Vajsnitu si dal toliko, da si je mogel zgraditi tako hišo, tako ladijo, da more imeti tako kočijo in take konje, a jaz revež jo tolčem po svetu, da bi mi kmalu noge odpadle, in moram biti vesel, če mi da kdo krajcar ubogajme. To ni dobro!«

Solze so mu prišle v oči in v srce se mu je vsedla nevolja — mrmral je proti Bogu!

V takih mislih šel je dalje po mestu. Za krasoto okoli sebe se še zmenil ni, kar ga prebudi iz te zamisljenosti krasna godba.

Povzdignil je oči. Počasnim korakom se je približaval pogreb.

Spre-daj je igralo okoli 40 godcev v krasnih oblekah; za temi je šlo nekoliko duhovnov s svečami in za njimi so peljali štirje vanci, okrašeni s trakovi, krasen voz z lepo železno krsto. Konji so imeli na glavah visoke perjanice, in na njih so sedeli jezdec v črni obleki. Zraven voza so šli krasno oblečeni služabniki z bakljami in za vozom nepregledna vrsta gospodov in gospa.

Tomaž se ustavi, sname čepico, se pokriža in odmoli za dušo ranjcega tiho Očenaš.

Ko je odšel sprevoz, vprašal je zraven sebe se-dečo branjevko:

»Teta, prosim vas, koga peljejo?«

Branjevka ga grdo pogleda in zavpije: »Weiss nit!« ter ga začne kregati nemško.

»Vajsnit! Gospod Vajsnit?« začudi se Tomaž. »Oni bogati gospod Vajsnit?«

Bilo mu je kakor da bi ga bil kdo polil z mrzlo vodo, in neki glas v srcu mu je govoril: »Vidiš, Tomaž Revež, jezil si se na Boga, ker je gospod Vajsnit tako bogat in ti tako ubog. Kaj bi dal gospod Vajsnit — vse bogastvo bi dal — da bi mogel biti živ in zdrav kakor ti, in rad bi postal revež.«

Tomaža je postalo sram in šel je v bližnjo cerkev Boga odpuščanja prosit. Potem jo mahne v gostilno, naroči si vrček piva, kruha in klobaso ter zahvali ne-beškega darovalca za to skromno jed tako iskreno, kakor še nikoli v svojem življenju.

Socijalni pogovori.

Obrtniške stvari. Torej uresničilo se je! Dolgo je že krožila govorica po Ljubljani, da ustanovi mödlinska tovarna za čevlje v našem mestu prodajalnico. Sedaj se je ta govorica uresničila. Koliko škodo bodo vsled tega imeli naši domači čevljarji, o tem se danes niti soditi ne da. Gotovo pa je, da se je s tem storil velik korak k poginu poštene domače obrti. Ali se na noben način ni dalo preprečiti tega? Ali se je kaj storilo od strani poklicanih faktorjev v brambo domačih obrtnikov? Težko! Prvi faktor, ki bi se bil moral ustaviti temu, je gotovo čevljarska zadruga. Zadruga dolžnost je, da brani svoje člane v tem oziru. Piscu teh vrstic ni znano, da bi se bila postavila ta zadruga v bran proti ustanovitvi prodajalnice mödlinske tovarne. Temu se tudi ni čuditi, saj ima ta zadruga srečo, imeti načelnikom moža, ki po svojih socijalnodemokratskih nazorih nikakor ne upa zboljšanja obrtniškega položaja, pač pa od uničenja obrtnega stanu pričakuje boljših časov. Res je, da zadruga nima pravice prepovedati kaj takega, vendar bi se pa morala javno postaviti v bran proti takim napravam. Tudi obrtniki čevljarske stroke se sami premalo brigajo za-se. Mesto da bi bili o pravem času resno mislili na ustanovitev svoje gospodarske zadruga, v kateri bi skupno kupovali surovine in skupno prodajali izgotovljeno blago, so raje poslušali socijalnodemokratske osrečevalce. Sedaj se jim pa le lepó zahvalite za njihove svete ter jih tudi še nadalje volite v razne strokovne zastope. Ko bi bili v Ljubljani čevljarji dobro organizovani v taki zadrugi, gotovo bi mödlinskim judom ne bilo prišlo na um, ustanoviti v Ljubljani prodajalnico. Ko bi jo bili pa vendar le ustanovili, bi pa obrtniška zadruga prav lahko z njo konkurirala, ali vsaj ložje, kakor pa posamniki, ki bodo zgubili vsled tega še tisto delo, ki je sedaj imajo. Menimo, da bi bila dolžnost tudi slavnega mestnega magistrata in občinskega sveta, nastopiti odločno proti temu, ker tu se gre za obstoj dosedaj vsaj deloma samostojnih malih obrtnikov. Te braniti bi bila pa vendar le dolžnost mestnega odbora. To pa tembolj, ker se s takimi tujimi podjetji ob enem krepí tudi tuji neslovenski živelj v Ljubljani. Ali je tudi to znamenje nemškutarsko - slovenske liberalne koalicije? Deloma mogoče! Obrtniki! Tu se vam sedaj jasno zrcali pred očmi, kam vas bode pripeljala vaša lastna brezbriznost za svoj stan. Mesto da bi se združili v tesno krščansko-socijalno organizacijo, katera vam podaja sredstev za vsaj delno pomoč, tavate rajši za liberalci in socijalnimi demokrati, kateri oboji so zli nasprotniki malega obrtnika. Upamo, da se vam odprejo oči in vendar jedenkrat spregledate, kam vas hočejo tirati vaši dozdevni prijatelji, liberalci in socijalni demokratje. Čas je že, da pokažete obojim hrbet in se oklenete tistih idej, ki so zmožne vam pomagati. Obrtniki! Pomnite, da v sedanjih časih smo delavski stanovi svoje sreče sami kovači! Naprej torej v tem smislu!

Jednakost vseh ljudij. Na svetu je pač tako, da se v teku časa pojavljajo in menjajo razni pojmi, načela

in mišljenje zemeljskih prebivalcev. Nastalo je vže brezštevilo važnih vprašanj, ki so ob svojem času pretresala ves omikani svet. Pojavljalo se je mnogo koristnega, pa tudi škodljivega za človeštvo. To vedno preminjanje človeškega mišljenja postalo je sčasoma — kolobarjenje. Nastalo je toliko idej, da se vsaka sedaj nova ideja ponavlja v stari pozabljeni. Stare ideje stopajo pred nas, morda v novi obleki; zato se sedanje menjanje idej more imenovati kolobarjenje. V tem kolobarjenju idej stopa pred nas misel o enakosti vseh ljudij. Načelo enakosti ponavljalo se je vže velikokrat in sicer vselej, kadarkoli so od mogotcev zatirani stanovi zahtevali svojih pravic. Gotovo in neutajljivo je, da smo po zunanji naravni podobi vsi ljudje jednaki. Kot taki bi morali imeti vsi jednake pravice do vsega, česar premore človeška družba. Imeti bi morali vsi jednake pravice do gospodstva v državi in sploh v družbi. Tega ideala se socijalna demokracija z vso silo poslužuje v dosego svojega namena, in sicer v agitacijskem smislu. Nobeno sredstvo ni za agitacijo tako uspešno kakor ravno načelo: vsi smo jednaki. Ali je pa mogoče izvršiti to načelo tudi v praktičnem življenju? Ako se postavimo odločno in v resnici na to stališče, potem v človeški družbi ne vidimo več nobenega vladarja, nobenega voditelja, nobenega učitelja, nobenega predpostavljenega, nobenega samostojnega, nobenega odgovornega, nobenega sodnika, nobenega podložnika, nobenega slušajočega, nobene postave in nobenega reda. Človek bi bil prost kakor volk v gozdu, ter bi vsled svoje prostosti, vtemeljene v popolni enakosti vseh ljudij, moral nekako tako živeti kakor živi volk. Ker, ako je človek drugemu popolnoma enak, potem ni nihče dolžan poslušati drugzega, tudi ne ljudskega izvoljenca, ker tisti, ako se hoče enakost vseh ljudij strogo izvesti, tudi ne more drugemu zapovedovati in nihče vsled enakosti ni dolžan poslušati ali ubogati. Ako se hoče upoštevati enakost vseh ljudij, potem je krivica, da bi moral jeden orati, drugi kopati, zopet drugi v delavnici opravljati težka dela, nekateri bi pa poleg teh opravljali samo lahka dela. In vendar je za red in varnost v družbi nujno, da so različni posli. Nekdo mora čuvati javni red, zato mora imeti potrebnih sredstev in oblast, preprečiti vsak nered. Zopet drugi mora biti, ki sodi ljudem pravico, in vsi ti morajo biti po svojem poklicu v oblasti višji od drugih, sicer bi jih nihče ne hotel poslušati ter izvrševati njihovih ukrepov in razsodb. Reklo se bode morda, da bode v prihodnji državi enakosti ljudstvo samo sebe vladalo. Dobro! toda kako? Izvolilo si bode iz svoje srede može, ki bodo v ime ljudstva upravljali državo. Dobro! Ali bodo pa ti može brez oblasti in predpravic? Nikakor ne! Ako bo hotelo ljudstvo državni red, bode moralo imeti tudi predpostavljence s posebnimi oblastmi in pravicami. Kakor hitro je pa oblast, mora biti tudi oblastnik in mora biti oni, ki se mora oblasti oziroma oblastniku pokoriti. Razvidno je torej, da načelo enakosti vseh ljudij ni niti izvršljivo, ako nečemo, da se pogubi v tem cela družba. Tudi ko bi bili ljudje enih mislij, da mora to načelo zavladati, bi se vendar ne dalo izvršiti, ker so

ljudje po naravi sebični in častihlepni. Da je ta ideal neizvršljiv, kažejo njega oznanjevalci, socialni demokratje sami. V njihovih vrstah zavladuje ravno tako osebni kult kakor drugje, ali pa še bolj. N. pr.: imajo socialistični voditelji, koje živijo njim »jednaki« delavci, tisoče in tisoče dohodkov, med tem ko imajo delavci in tudi njihovi osebni sluge (podobe enakosti) komaj tako visoke plače, da od istih morejo le za silo živeti. Dalje se morajo klanjati njihovim poveljem vsi »sodrug«; gorje mu, ki bi se ustavljal tem, izbacnejo ga iz svojih vrst. Jednakost vseh ljudi po načelih socialnih demokratov ali bolje rečeno, anarhističnih sanjačev, je nemogoča. In vendar smo si vsi ljudje jednaki, ker imamo skupnega enega Očeta, katerega volja je, da se smatramo na svetu vsi kot jednaki njegovi sinovi. Krščanska dolžnost nam nalaga vsem skupaj brez razlike stanu, da spoštujemo eden drugega in se med seboj ljubimo. Spoštovati moramo poštenega delavca ravno tako kakor visokostojčega gospoda, kajti oba sta, dasi različna po stanu, vendar jednaka pred njunim Očetom. Vsled tega moramo pa tudi zahtevati povsod, da se oživi v našem javnem življenju toliko pozabljeno bistveno krščanstvo, ker v tem je rešitev delavskih stanov, v tem je zapadlena jedino prava jednakost ljudi, v temeljena v pravičnosti in medsebojnem spoštovanju. Da je tolika razlika med ljudmi in da ne vlada medsebojno spoštovanje vseh ljudi, krivo je to, da se ne vpoštevata krščansko načelo pravičnosti, dostikrat celo tam ne, kjer se isto oznanjuje. Torej ne v praznih publicah, ne v agitacijskih sredstvih gotovih ljudi, marveč v pozitivnem, živem krščanstvu je naša jednakost, naša prihodnost, naša rešitev!

Drobtine.

Shod v Cirknem. V nedeljo 9. t. m. so priredili socialni demokratje v Cirknem »ljudski shod«. Ta »ljudski shod« objavili so samo ustmeno svojim pristajem, katerih sta v Cirknem samo dva. Seveda so o tem shodu zvedeli tudi drugi ljudje ter na povabilo naših prihiteli v zelo obilnem številu poslušati socialno demokratičen evangelij. Ob pol 3. uri popoldne bilo je vže vse polno ljudi pred gostilno, v kateri je imel biti shod. Sodrug Kristan se je malo pred otvoritvijo shoda pripeljal v spremstvu kakih 80 socialnih demokratov iz Idrije. Pri tem je neki šaljivec pripomnil, da so ta dan v Idriji gotovo »pometali«. — Shod se je pričel ob 3. uri z nagovorom sklicatelja, ki je prebral tudi odlok c. kr. okr. glavarstva, v katerem se njemu nalaga odgovornost za red. Nato je prebral imena 20 rednikov in jim zapovedal, vsakega, ki bi hotel delati nemir ali morda bolj glasno ugovarjal, vreči na cesto. »Ako ni zadosti eden ali dva, ga primite pa štirje«, tako nekako jim je zapovedal. Nato se je pričela volitev predsednika shodu. Socialni demokratje so bili za nekega Turka iz Idrije, menim, drugi pa za gosp. dekana. Pri glasovanju se je jasno pokazalo, da so imeli Idrijski socijuzi veliko

manjšino. Vendar se sklicatelj in drugi, med njimi seveda tudi Kristan, niso marali ozirati se na to, ter so tebi nič meni nič poverili predsedstvo Turku. Proti temu nasilstvu oglašili so se krepko krščanski socialisti. Nato se je še enkrat volilo — in bil je isti izid. Mokrači poskusijo še enkrat nasilstvo s tem, da hočejo dati Kristanu besedo, toda zastoj, naši so se zopet krepko potegnili in zahtevali, da se vrši pravičnost. Mej tem so se čuli glasni klici: To je socialnodemokratična svoboda! To je njihova pravičnost itd. V tem je prišel vladni zastopnik, kojemu se je obestransko pojasnjevalo stališče. Vladni zastopnik zahteva še enkrat volitev, pri kateri je pa nastala taka zmešnjava, da ni bilo mogoče priti do zaključka. Smešno je bilo videti, ko se je šlo za gosp. dekana, da so brez izjeme idrijski socialni demokratje vzdignili roke, kar je prvake vidno jezilo. To je tudi nekaj vsaj dozdevni dokaz, da so morali imeti gledé vzdigovanja rok posebno šolo, pri kateri se jim je pa pozabilo povedati, da za nasprotnika tega ne smejo storiti. Tudi pri tem glasovanju se je odločno pokazalo, da imamo mi veliko večino, vključ temu pa socialni demokratje le niso hoteli tega priznati. Vladni zastopnik izjavi nato, da ako si ne bomo mogli izvoliti predsednika in ne bode reda, da bode razpustil shod, ter je priporočil, naj bi volili z listki. Temu so se uprli socialni demokratje, ker so videli nasproti toliko večino. Krščanski socialisti smo zahtevali, naj se štejejo glasovi, tudi tega niso hoteli socialni demokratje. Videlo se je jasno, da hočejo le edino terorizirati nasprotnike. Za čin pravičnosti jim ni bilo. Sodrug Kristan predlaga, da naj bota dva predsednika, toda temu niso mogli krščanski socialisti pritrditi, ker so imeli svojega, po večini vže izvoljenega predsednika. Na to je hotel sklicatelj zaključiti shod, proti temu so se oglašili zopet krščanski socialisti, češ, da more shod zaključiti samo predsednik ali pa razpustiti vladni zastopnik. Na to je potem vladni zastopnik razpustil shod. Ta shod je zopet jasno pokazal, kako spoštuje socialna demokracija ljudsko voljo, na katero se sama vedno sklicuje. Tudi so dobili socialni demokratje jasen odgovor, da v Cirknem ne raste za nje trava. To so vže nekoliko popred vedeli, sicer bi ne bili pripeljali menda vse svoje pristaje iz Idrije, da terorizirajo Cirkljanje. Konečno pa kličemo vsem našim pristajem in rodoljubom, da v vseh slovenskih pokrajinah organizujejo slovensko priprosto ljudstvo v obrambo proti brezverski, ljudstvu obče škodljivi socialni demokraciji. Vrlim Cirkljanom pa kličemo: Živeli!

Laž, prva čednost socialnih demokratov. Tudi lazi se socialni demokratje ne bojijo, kadar se gre zato, da blatijo krščanske socialiste. Tako raznašajo sedaj nesramno laž, da je dr. Krek baje rekel, da ima vsak delavec dovolj 80 kr. dnevne plače. Da je to drzovita laž, katero socialni demokratje v zavesti trosijo med delavce, da bi jih odvrnili od krščansko-socialne organizacije, vé in mora vedeti vsakdo, ki pozna dr. Kreka. Da je to laž, to vedó tudi socialni demokratje. V Zagorju in v Idriji je razburil »sodruge« s tem jeden ljubljanskih

»pridigarjeva«. Tudi v Ljubljani že dalje časa kroži med delavci ta laž. Nekatere socialno-demokratske žene so vsled tega postale tako slinaste, kot polž, ter bi najraje vse krščanske socialiste z dr. Krekom vred v slini utopile. Brrr. Pač morajo socialno-demokratski »misijonarji« dobro poznati svoje »verne ovčice«, da si jim upajo natvezati take laži. Za vsako pamet to ni, mora biti že »specijelna«, da kaj takega veruje. Od onih pa, ki raznašajo to laž, bi pač smeli zahtevati, da to tudi dokažejo. Toda od socialnega demokrata zahtevati pravičnosti, bi se reklo metati bob ob steno. Za take ljudi je najprimernejši Greuterjev — pfuj!

Mažarska svoboda. Minuli teden so se vršile na hrvatskem volitve za deželni zbor, ki so se izvršile še precej ugodno za protimažarsko stranko, toda pojavljali so se taki skandali, kakoršni menda še na Turškem niso v navadi. Ubityh je do dvajset volilcev, ranjenih pa veliko več. Značilno!

Dela išče

24 let star, zdrav in močan delavec v Ljubljani ali pa v okolici. Voljan je služiti tudi za hlapca.

Kdor si želi kakega delavca, naj se oglasi pri uredništvu »Glasnika«.

Zahvala.

Kroparskemu delavskemu in konsumnemu društvu podarila je slavna kranjska hranilnica 100 gld. V prijetno dolžnost si torej šteje društvo, da se slavni hranilnici za velikodušni dar tem potom najspodobneje zahvaljuje.

Delavsko in konsumno društvo v Kropi.

Andrej Škriba,
načelnik.

V najem se daje

ključavničarska delavnica v Škofji Loki, ki obstoji že nad 200 let, z 20 gld. poroštva. — Ponudbe sprejema lastnica Uršula Jesenko v Škofji Loki št. 32.

Čast domačemu obrtu!

Svoji k svojim!

Preč. duhovščini
in sl. občinstvu se
priporočam v iz-
delovanje

vsakovrstne obleke
po zelo nizki ceni
z dobro postrežbo

Fr. Pavšner

krojač

Valvazorjev trg št. 4
v Ljubljani.

Jakob Oblak,

podobar in pozlatar,

v Ljubljani, Križevniške ulice št. 7

priporoča svojo obrt občinstvu, zlasti duhovščini
in mizarjem.

urar

LUKA VILHAR

urar

Vodnikove ulice št. 4

priporoča veliko zalogo trpežnega, ličnega
blaga po najnižjih cenah.

Fr. Breskvar

knjigovez Pred škofijo št. 6

se priporoča obilnemu naročevanju. Vzlasti ima v zalogi mnogo trpežnih, lepih platnic za knjige družbe sv. Mohorja. Izdeluje vsakoršne, tudi najfinejše platnice. Prevezava misale. Priporoča platnice za Pleteršnik-Wolfov slovar 1 zv. — 90 kr., z vezavo vred 1 gld. 40 kr., platnice za Dom in Svet po 70 kr., z vezavo 1 gld. 20 kr.

Josip Cvetrečnik,

sobni slikar

v Ljubljani, Karlovska cesta 2

24—10

se priporoča.

Kdo pije

Kathreiner

Kneippovo sladno kavo?

Vsak

kdor ljubi okusno kavo, hoče
zdrav ostati in si kaj prihraniti.

Prihodnja številka Glasnika izide 10. junija.